

Навлѣзохме въ морето, спуснахме котва и очаквахме хубаво време.

На 6 юний настана почти пълно затишие. Само въ океана имаше слаби вълни. Настанихме се рано сутринята на шлепа, и „Гледисфенъ“, като описа голѣмъ кръгъ, за да заобиколи подмолитѣ, потегли шлепа. Ние пътувахме между високи збчати тѣснини. Отъ тѣхнитѣ върхове намръщено ни изглеждаха развалинитѣ на три стари крепости. Скоро почувствахъ първата лека вълна, а следъ единъ часъ видѣхме два фара. Това значеше, че сме се отдалечили отъ брѣга на около осемъ мили и че подъ насъ е една миля дълбочина.

Бѣше деветъ часътъ сутринята.

Въ батисферата имаше два резервуара, които всѣка минута изпускаха два литра кислородъ; поставиха и други два уреда: единъ съ калциевъ хлоридъ — да поглъща влагата, другия — да поглъща излишека отъ вжглената киселина въ въздуха.

Най-после всичко бѣше готово. Азъ погледнахъ морето и небето, нашитѣ паракотчета и своитѣ приятели. Щѣше ми се да кажа въ тоя мигъ нѣкаква особна прощална дума, но такава дума не ми дойде на умъ. И азъ мъл-

